

Lourdes Toledo

EL SOL DE L'HIVERN

XLIII Premi de Narrativa Curta
«25 d'Abril» Vila de Benissa 2023

Lourdes Toledo
(1970)

Va néixer a València, però ha viscut en diversos llocs, alguns de ben allunyats de la mar Mediterrània. Si hagués de fer un inventari de mudances —de fet en va escriure un en el seu dietari *La inquietud*—, potser se'n deixaria alguna pel camí. Va estudiar Periodisme de jove i Magisteri sent ja mare de dos fills. S'ha dedicat des de sempre a aquest «ofici sanguinari» que és escriure peça rere peça, però també a ensenyar llengües i a fer pensar al voltant de la literatura. Ha treballat en emissores de ràdio, en agències de premsa, i ha format part de la creació i la coordinació de revistes com ara *Caràcters*, *Revista de Llibres i Compactus*, *Revista d'Arxius i Biblioteques*. Des de fa uns anys imparteix cursos de formació contínua al professorat i a persones adultes. A més, treballa com a periodista freelance, la qual cosa implica, en certa manera, estar en actiu 24/7, no tenir por del no i fer propostes a tort i a dret.

El seu primer llibre fou *Amèrica endins* (2019), un dietari sobre el períple professional i personal viscut durant tres anys als Estats Units. Després vingueren *La inquietud* (2021), *Contra tot pronòstic. Una cultura en construcció* (2022) i *Lluny d'Amèrica* (2023). Ha traduït de l'anglès les memòries de la poeta nativa americana Joy Harjo, *Crazy Brave. Una dona valenta* (2021), i actualment fa classes d'escriptura creativa i treballa en diversos projectes de llibres d'entrevistes i llibres col·lectius.

9 788419 474476

Col·lecció: Narrativa, 91

Pàgines: 136

Format: 13,5 x 20,5 cm

Enquadernació: rústica cosida amb solapes

PVP: 16 €

Data de publicació: maig del 2024

Al llarg de la vida hi ha moments harmònics, com una mena de guspira que torna a encendre's de tant en tant. Són fugaçs, imprevisibles, inajornables, no es poden encabir en cap caps, no s'atresoren físicament. Només passen una vegada i després ressonen en la memòria. És en aquests moments que es dilueix lleugerament aquesta continuïtat interior unificadora de la consciència. Però com diu Annie Ernaux: «Si no les escric, les coses no han arribat al seu terme, només les he viscudes».

Els relats d'*El sol de l'hivern* atresoren alguns d'aquests moments que han anat ressonant en el cap de l'autora durant anys i que ara troben la dreuera per arribar al seu terme.